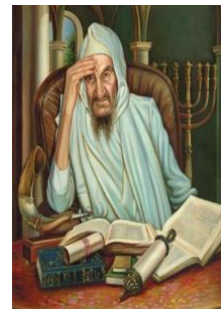

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
 העלון מוקדש לרפואת: הרב אפרים בן מחבובה, אהוד בן רבקה, יהודה בן שרה, יניב בן שרה, מרים בת אסתר בלור
 אורנית בת שושנה, ליטל בת אורנה חווה.

להפצת העלון באיזור מגורים, להקדשות או השתתפות בזיכוי הרבים פנו ל:

0523458725 למס' mahamardaniel@walla.co.il

מאמר דניאל

גיליון לפרשת "האזינו" - חג הסוכות - שבת חוה"מ - שמחת תורה

ארבעת המינים מסמלים את כלל סוגי האנשים בעם ישראל. ולכן צריך את כולם יחד באגודה אחת – באחדות. האתרוג יש בו גם טעם וגם ריח והוא מסמל יהודים שיש בהם גם תורה וגם מעשים טובים. לולב יש לו טעם, אך אין לו ריח, הוא מסמל את בעלי התורה, שאין להם מעשים טובים. הדס יש לו ריח אך אין לו טעם - מסמל את בעלי המעשים הטובים שאין להם תורה. והערבה - אין לה לא טעם ולא ריח, והיא מסמלת יהודים, שלא הגיעו לא לתורה ולא למעשים טובים. אך אם נסתכל היטב גם אם ניקח את האתרוג שהוא המובחר ביותר (באתרוג יש גם טעם וגם ריח - מעשים טובים ותורה), לא ניתן לקיים בו לבד את המצווה. ועלינו לקחת גם את הערבה, שאין בה טעם וריח, ולהצמיד ללולב, להדס ולאתרוג. רק כאשר כל ארבעת המינים יהיו מאוגדים ומאוחדים המצווה תהיה בשלמות. וזה הרמז לכולנו, "ואהבת לרעך כמוך" צריכים לקרב גם את היהודי הרחוק ביותר ולהאיר לו מאור התורה הקדושה. ועוד הוכחה לכך: אתרוג עולה בגימטריה 610 ואם נצרף את שלושת המינים האחרים נקבל יחד 613 (תרי"ג). וזה עם ישראל ערבים זה לזה, שביחד הם מקיימים את כל תרי"ג המצוות.

פעם אחת בשמחת תורה, בעיצומם של ההקפות הבחין דיין העיר שהיה מושחת במידותיו, בסנדלר פשוט ותמים, שרוקד ושחם עם כולם. ניגש הדיין ושאל את הסנדלר בחיור: "מה קרה יהודי שאתה כל כך שמח? הרי אנו לומדים כל השנה ולכן אנו שמחים, אבל אתה? לא למדת תורה עמנו ועל מה אתה בדיוק שמח?" הסנדלר היה מבויש, אבל ענה לו "ביום הכיפורים אני עומד בתפילה ובוכה, "על חטא שחטאנו לפניך בלקיחת שוחד" המשיך הסנדלר ושאל "ומה לי ולשוחד? וכי אני דיין שאקח שוחד?" אלא, הסביר הסנדלר, "כל ישראל ערבים זה לזה ומתוודה אני על חטאי הדיין, ואם אני שותף לחטאך, שותף אני גם ללימוד התורה שלך". הדיין הבין את טעותו וביקש את סליחתו של הסנדלר הפשוט. אסור לבייש אף יהודי ושנזכה לדון כל אדם לכף זכות, ולקרב כל יהודי לאבינו שבשמיים.

איזור	כניסת שבת "האזינו"	יציאת שבת "האזינו"	כניסת חג סוכות	יציאת חג סוכות	כניסת שבת חוה"מ	יציאת שבת חוה"מ	כניסת חג שמיני עצרת	יציאת חג שמיני עצרת
ירושלים	17:57	18:47	17:54	18:44	17:49	18:39	17:47	18:36
תל אביב	17:54	18:44	17:52	18:42	17:46	18:36	17:44	18:34
חיפה	17:55	18:45	17:52	18:42	17:46	18:36	17:44	18:34
באר שבע	17:56	18:46	17:54	18:44	17:48	18:38	17:46	18:36

העלון מוקדש לעילוי נשמת : אורלי בת סעידה, נוריה בת נעימה, רחל שירה בת תמו, קוקב בת אביגיל, אינס בת מרים, שושנה בת סעדה, חדווה בת מסעודה, ציפורה בת רבקה. גרשון בן רחמה, עזרא בן אסתר, אהרון בן חזלה, חי בן ירדנה, אליהו בן רחל, חנניה בן אסתר, יהושוע בן תמו, זכריה בן ורדה, יוסף בן ביסקה, נתנאל בן אורלי, שלום בן סעידה, יוחנן בן ביסקי, אליהו בן מרים, ישראל בן נזי, יעקב בן סעידה, שמעון בן עיישה, יצחק בן רחל.

סוכה נפלאה הייתה לרבי דוד מלעלוב. סוכת פלאים ממש, שהייתה עשויה עצים מגולפים בסימניהם של שנים עשר השבטים. בכל שנה באו רבים מבני ירושלים בימי חול המועד לחזות ביופי של סוכתו הנפלאה של רבי דוד. חג סוכות בפתח, והשמועה מפה לאוזן "השנה בנה רבי דוד סוכה רגילה". "מה השתנה השנה?" שאלו איש את רעהו, "מדוע השנה לא בנה רבי דוד את הסוכה המפוארת כמידי שנה?" לאיש לא הייתה תשובה לכך, ורבי דוד עצמו לא היה מוכן לספר, והדבר נשאר כתעלומה... עד שנודע הדבר מפי החייט. בשכונה של רבי דוד, היה מתגורר חייט עני שקראו לו ר' זלמן, הוא היה מתגורר בצריף רעוע. שנה אחת הגיע חורף קשה, רוחות עזות נשבו, ובביתו היה קור אימים. תנור ההסקה היה ריק מעצים, ובגלל הקור, חלה בנו של ר' זלמן בדלקת ריאות קשה. הרופא שבא לראות את הילד נפעם ממצב הבית, ואמר: "דעו לכם שעליכם לחמם את הבית במהירות, הדליקו אש בתנור ואם לא תעשו כן, מצבו של הילד יחמיר". "מה אעשה?" חשב ר' זלמן בליבו. "מהיכן אקח כסף כדי לקנות עצי הסקה כדי לחמם את הבית?" לפתע, נכנסה מחשבה בליבו, אלך לרבי דוד אולי הוא יעזור לי. "התעטף ר' זלמן במעילו והלך ברוח הסוערת לביתו של רבי דוד. "מה רצונך ר' זלמן?" שאל רבי דוד, "מדוע באת אלי בלילה בשעה מאוחרת ובמזג אוויר הסוער?" "עזור נא לי רבי" ביקש ר' זלמן. "בני חולה בדלקת ריאות קשה, ואני זקוק לכסף כדי לקנות עצי הסקה לחמם את ביתי הקר". שמע רבי דוד את צרתו של החייט אך לצערו כסף לא היה לו. ר' זלמן התחנן על נפשו, "הילד במצב סכנה, אם לא אחמם את הבית בקרוב, מצבו עלול להחמיר.. לפתע עלה במוחו של רבי דוד רעיון. "המתן" אמר רבי דוד לר' זלמן. "כסף אולם אין לי, אבל עצים יש לי". לקח רבי דוד את המסור וניסר את עצי הסוכה הנדירים שבביתו וערם אותם לערמה גדולה והביאם לר' זלמן. "הינה לך" אמר רבי דוד, "חמם את הבית וה' ישלח רפואה שלמה לבנך". וכך היה, סיפר ר' זלמן החייט לכל השואלים, "בני ניצל בזכות הסוכה של רבי דוד". אז הבינו כולם מדוע השנה אין סוכתו של רבי דוד מהודרת בעצים הנפלאים של שנים עשר השבטים.

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי:

הסוכה כוללת את שתי שמות ה': (א-ד-נ-י (65) + י-ה-ו-ה (26) ביחד זה 91 כמניין "סוכה". וכן כמניין "אמן" וכן כמניין "מלאך" וגם הגימטריה של המילה "פאי" – שהם ראשי תיבות "פותח את ידך" של הפרנסה, ולכן אדם שמקיים מצוות סוכה בכוונה גדולה ובשמחה גדולה זוכה לפרנסה בשפע ולאמונה גדולה בה' יתברך. וגם הראשי תיבות של המילה "פותח את ידך" הן סופי תיבות "חתך" המלאך הממונה על הפרנסה. ואם נסתכל היטב, אפשר אולי להוסיף לגבי שמחת החג: "והיית אך שמח" סופי תיבות "חתך" שהוא המלאך הממונה על הפרנסה, שעל ידי השמחה זוכים לפרנסה בשפע. וסוכה ראשי תיבות: סומך ועוזר כל הנופלים. מספרים מעשה ביהודי ירא שמיים שהיה גר בירושלים. הוא בנה בביתו שבסנהדריה מרפסת גדולה לסוכה. כל השכנים התנגדו לכך ופנו לעירייה לקבלת צו הריסה למרפסת. בצער רב ובבכיות גדולות האיש הירושלמי רץ לבבא סאלי לבקש את ברכתו. הבבא סאלי אמר לו "אם כוונתך לשם שמיים עבור הסוכה אז אף אחד לא יהרוס לך את המרפסת" והוסיף "אך אם המרפסת לא לשם שמיים ולא עבור הסוכה אז העיירה כן תהרוס לך את המרפסת" כאשר שמע היהודי את הבטחת הצדיק, לא התרגש כלל מהתנגדות השכנים ולא התרגש כלל מהפנייה לעירייה, אלא הלך ובנה את הסוכה בשמחה ובטוב ללב מבלי דאגות. ואכן כל מאמצייהם של השכנים להרוס לו את המרפסת לא הצליחו, ועד היום הבטחת הבבא סאלי הקדוש קיימת והמרפסת נשארה ובכל שנה האיש בונה שם את סוכתו.

מתורתו של הרב יורם מיכאל אברג'ל זיע"א

על הנאמר בפרשת בלק: "לא הביט אוון ביעקב ולא ראה עמל בישראל, ה' אלקיו עימו ותרועת מלך בו" (במדבר כג, כא), מבארים המפרשים:

"לא הביט אוון ביעקב" – כנגד ראש השנה אשר בו נידונים לפני ה' על המעשים של כל השנה, וה' ברחמיו על עמו ישראל אינו חפץ להביט במעשיהם הרעים של ישראל, אלא עיקר רצונו לזכותם בדין. ולכן אנו נזהרים ביותר שלא להזכיר עוונות ביום זה. וכן מנהגנו שלא להתוודות כלל בראש השנה, גם לא בשעת התקיעות או ביניהן, ואפילו לא במחשבה בלבד, כי דבר זה עשוי לעורר קטרוג על האדם חס ושלום.

"ולא ראה עמל בישראל" – כנגד יום הכיפורים אשר בו ה' מטהר את עמו ישראל מכל כתמי עוונותיהם כמו שנאמר "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו" (ויקרא טז, ל), ונשמתו של כל יהודי מתלבנת ומתנקה ביום הכיפורים כשלג לבן "אם יהיו חטאיכם כשנים(אדומים כתולעת השני), כשלג ילבינו"(ישעיה א, יח), וכסימן לכך מנהגנו ללבוש ביום הכיפורים בגדים לבנים.

"ה' אלוקיו עימו" – כנגד חג הסוכות, כי בחג הסוכות ה' יתברך משרה את שכינתו בתוך סוכתו הקדושה של כל יהודי ונמצא עימו, ונרמז הדבר בכך שתיבת "סוכה" עולה בגימטריה "צא" כמספר שני שמות הקדושים הויה ו אדני וכן "אילן" – הסך הנעשה מענפי אילן מספרו כמספר שני השמות הנ"ל. וכל זאת כדי לרמוז שבחג הסוכות ה' דר בסוכתו של כל יהודי שמקיים את מצוות הסוכה כהלכתה.

"ותרועת מלך בו" – כנגד היום האחרון של סוכות, יום הושענא רבה שבסופו נמסרת לכל אדם מהשמיים הפתקא שבה נחתם מה נגזר עליו בשנה הבאה. ויום זה הוא היום החמישים ואחד (נא) מראש חודש אלול, וכל אדם צריך בו ישועה גדולה כדי שימסר לו פתק טוב, ולכן הוא נקרא "הושענא רבה" כלומר, "אנא ה' הושע את יום נ"א הגדול(רבה) ותפקדנו בו לחיים טובים ולשלום". (אמרי נעם, חג סוכות, מאמר א', תשובה מאהבה)

מיד לאחר שאנו קוראים ביום שמיני עצרת ושמחת תורה את פרשת "וזאת הברכה" שהיא בעצם הפרשה שמסיימת את התורה, אנו כבר מתחילים לקרוא חלק מן הפרשה שמתחילה את התורה- פרשת "בראשית". את פרשת "וזאת הברכה" שהיא סיום התורה, אנו קוראים כנגד אותם יהודים יקרים שזכו לעסוק בתורה ואף לסיים אותה, אשר להם בוודאי יש סיבה גדולה לשמוח בשמחת התורה הקדושה, שהרי הם זכו ללמוד אותה מראשיתה ועד סופה. אולם, מיד לאחר מכן, אנו מתחילים לקרוא גם בפרשת "בראשית" הפותחת את התורה וזאת כנגד אותם יהודים יקרים שמעולם לא עסקו בתורה ואפילו לא התחילו אותה, ומכל שכן שלא סיימו אותה. בכך בעצם, אנו רומזים להם שבאמת גם להם יש סיבה גדולה ועצומה לשמוח בשמחת התורה וזאת על עצם היותם מזרע ישראל, אשר לכולם בשווה יש שייכות לתורה, והרשות והזכות נתונה להם לעסוק בתורה(שלא כאומות העולם שאסורים לעסוק בתורה ואף חייבים מיתה על כך (ראה סנהדרין נט, א), וכעת בחג שמחת תורה יש להם הזדמנות אשר לא תסולא בפז לנצל את זכותם וחלקם בתורה הקדושה, ולהתחיל ללומדה באהבה ובשמחה. (אמרי נעם, שמיני עצרת ושמחת תורה, מאמר ג' סיום והתחלת התורה).

בפרקי אבות פרק ג, נאמר: "רבי אלעזר המודעי אומר: המחלל את הקודשים והמבזה את המועדות, והמלבין פני חברו ברבים, והמפר בריתו של אברהם אבינו עליו השלום, והמגלה פנים בתורה שלא כהלכה, אף על פי שיש בידו תורה ומעשים טובים, אין לו חלק לעולם הבא." אומר הבן איש חי הקדוש, רבי יוסף חיים זצ"ל, ידוע, שיש דין בטל ב 60, ואם נסתכל על חטא העגל, חטא העגל היה 6 שעות. ואם נכפיל 6 כפול 60, נקבל 360 שעות. ובשלושת הרגלים (7 ימי פסח, 1 שבועות, 7 ימי סוכות) סך הכל 15 ימים של שלושת הרגלים. 15 כפול 24 שעות ביממה זה ביחד 360 שעות. אומר הבן איש חי הקדוש, זכותו תגן עלינו, ששלושת הרגלים בכוחם לתקן את חטא העגל על ידי שהאדם שומר את קדושתם ושמח בשמחת החג, בכוח זה, זה מעין כפרה וביטול לחטא העגל כדי לבטל את חטא העגל. (360 שעות מבטלות 6 שעות של חטא העגל). ולכן אמרו חז"ל: כל המבזה את המועדות כאילו עובד עבודה זרה, כי כל מה שנתן ה' זה 360 שעות של שלושת הרגלים כדי לבטל את חטא העגל. זה שמבזה את המועדות הרי הוא מחזיר את חטא העגל שהוא בעצם עבודה זרה.

אומר הבן איש חי הקדוש, זכותו תגן עלינו, נאמר "עצביהם כסף וזהב מעשי ידי אדם", מתי יש לאדם עצבים וכעסים? כסף וזהב מעשי ידי אדם, כאשר הוא חושב שהדבר תלוי אך ורק בו (מעשי ידי אדם), כלומר, אין יד ה' בדבר הפרנסה, הוא חושב "כוחי ועוצם ידי עשו לי את החיל הזה" ולכן בגלל שהוא מאמין שהפרנסה מכוחו ולא מכוח ה', אז הוא כל הזמן עצבני שלא הולך לו. ומסביר הרב, שברור הדבר שהאדם עובד ומתייגע להביא את הפרנסה לביתו כל אחד לפי מה שחנן אותו ה' יתברך, אך הוא צריך להודות לה' שסידר לו את העבודה, להודות לה' שהוא נותן לו בריאות לעבוד, הכל תלוי בה', אדם עשיר יכול בין רגע לרדת מנכסיו, לעומתו, אדם עני יכול מהר מאוד לעלות לגדולה. והבן איש חי מביא חידוש על כך: "סולם" גימטריה "ממון" כי ה' בין רגע אחד יכול להפוך את הסולם, זה שהיה במדרגה העליונה כאשר נהפך הסולם, פתאום הוא למטה, בתחתית, והאדם שהיה עני, בתחתית, נהפך להיות למעלה עשיר גדול. הכל תלוי בהחלטת ה' יתברך. וגם בחג הסוכות אדם שמקפיד לשמוח שמחה גדולה בחג, לא כועס, מוסר נפש לשמוח כל שבעת הימים בסוכה, זוכה לפרנסה. רמז לדבר: "והיית אך שמח" סופי תיבות "חתך" וגם "פותח את ידך" סופי תיבות "חתך". המלאך הממונה על הפרנסה. ובהקשר לפרנסה, חידוש יפה שזכינו לשמוע: "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון" יש במשפט הזה 24 אותיות ו 7 מילים, לרמוז לנו, שה' מפרנס אותנו 24/7.

מספרים על מלחמת יום הכיפורים, הרבה נשים נותרו עגונות. אישה עגונה זאת אישה שבעלה יצא למלחמה ולא חזר, ולא יודעים מה עלה בגורלו. לא יודעים אם הוא חי או מת. והאישה לא עלינו לא יכולה להתקדם הלאה בחיים. רק מי שיודע להתיר אותה ולהגיד לה בוודאות שבעלה נפטר ולא יחזור עוד, אז היא רשאית להתחתן. מספר הבן של הרב עובדיה הקדוש זכותו תגן עלינו, הרב הגאון ממשיך דרכו בקודש, הרב יצחק יוסף שליט"א, על מקרה שהגיעה לרב עגונה אחת והרב לא הסכים להתיר לה להתחתן אלא השאיר אותה עגונה, ובשאר המקרים (950 עגונות) כן התיר. והיא התעקשה אך מרן לא התיר אותה. הרב עובדיה יוסף היה בצער גדול על זה, שלא הצליח להתיר את העגונה. כל פעם היו מגיעים שבויי מלחמה והרב עובדיה היה עוקב לראות האם בעלה חזר מהמלחמה או לא, והמון שנים עברו והעגונה עדיין עגונה, ולפתע בסייעתא דשמיא, לבסוף הגיע איש אחד על קביים ומסתבר שזה בעלה של אותה "עגונה", ורואים בחוט של חסד כמה השגחה פרטית שהרב עובדיה הצליח להתיר את העגונות ואותה עגונה שלא הצליח להתיר מהשמיים זה היה, כדי שחס וחלילה לא יכשל בדבר הלכה, לכן רואים כמה כוח ועוצמה וקדושה היה לרב עובדיה יוסף זצ"ל מכוח עיסוקו והתמדתו ושקידתו ומסירות נפשו על התורה הקדושה.

הבעל שם טוב הקדוש

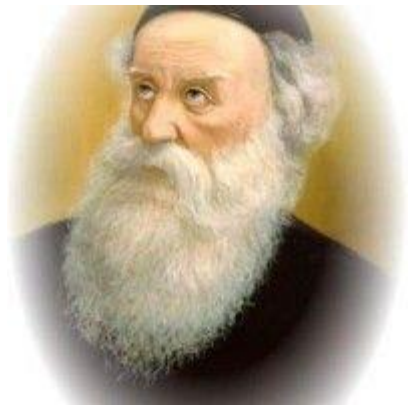
הבעל שם טוב הסב לסעודת מצווה בחברת תלמידיו הצדיקים. ביניהם נכח גם תלמידו הגדול וממשיך דרכו רבי דוב בער, המגיד ממעזריטש. באמצע הסעודה שקע הבעל שם טוב בדבקות שנמשכה שעה ארוכה. כל אותה עת נותרו התלמידים שקטים ומכונסים בתוך עצמם, מרוכזים בפני רבם ונזהרים שלא להפריע לו. אך כשהתמשך הדבר יותר מן הרגיל ניסו התלמידים להשיב את רבם אליהם, תחילה פתחו בניגון שהיה אהוב על הבעל שם טוב, אך הבעל שם טוב לא הגיב כלל. לאחר מכן, העלה אחד מבכירי החבורה קושיה בנושא שהבעל שם טוב דיבר רגע לפני ששקע בהרהורי, היו אלה שיטות שבעזרתם היו התלמידים מצליחים להשיג את תשומת ליבו של רבם, אך הפעם כל השיטות האלה לא הועילו כלל, הבעל שם טוב נשאר שקוע במחשבותיו. איש לא שם לב לדלת שנפתחה ולדמותו של רבי דוד שהופיעה על פתח בית המדרש. הוא חמק פנימה, בשקט והסתתר מרוב בושה כמי שיודע שאין לו מקום במחיצת הצדיקים. רבי דוד היה יהודי כפרי שהתפרנס ממלאכת כפיים. כמו רבים מחבריו הכפריים, ידיעותיו בתורה היו דלות, לעומת זאת נחשב רבי דוד ליהודי תמים וירא שמיים המהדר במצוות ככל שאיפשר לו מצבו הכלכלי הדחוק. שניה לאחר שרבי דוד חמק פנימה מבלי שאף אחד ישים לב לכך, התנער הבעל שם טוב מתרדמתו, הוא סובב את ראשו לאחור, "רבי דוד" קרא הבעל שם טוב, "גש הנה בני ושב לצדי". רבי דוד התיישב ליד הצדיק, והבעל שם טוב קירב אליו צלחת ומזג לו לאכול ולשתות. התלמידים הסתכלו על המתרחש והיו בהלם, כולם ידעו שלולא רבי דוד נכנס, הבעל שם טוב היה ממשיך להרהר במחשבות. כולם גם הופתעו כיצד הם לא שמו לב לרבי דוד שנכנס והתחבא, ואילו הבעל שם טוב שהיו עיניו עצומות ולא ראה כלום, הרגיש בבואו של רבי דוד. אך השאלה שהטרידה אותם יותר מכל היתה, כיצד יהודי כפרי ופשוט, הצליח להעיר את הבעל שם טוב? משהו שהחסידיים לא הצליחו. לאחר מכן הבעל שם טוב אמר לרבי דוד משהו באוזן כאילו שלח אותו לאיזה שליחות מסויימת ובאמת לא עברו כמה שניות ורבי דוד הלך לדרכו... כשיצא רבי דוד, אמר להם הבעל שם טוב, "יודע אני את תמיהתכם על רבי דוד, אמנם אספר לכם סיפור עליו.."

לרבי דוד אישה וילדים, פרנסתו דחוקה מאוד, הרעב הוא בן בית אצלו, יש ימים שאין מה לאכול, בחג הסוכות בשנה שעברה, ראה רבי דוד את כל עשירי העיר מוציאים את אתרוגיהם הנאים והמשובחים, האחד לעיני חברו. קנאה של מצווה בערה בו, הוא גם רצה, "מדוע רק לאנשים כאלה יש זכות להדר במצוות? מדוע גם יהודי פשוט וחסר אמצעים כמוני לא יכול להדר במצוות?" מאותו יום החל רבי דוד לחסוך פרוטה לפרוטה משכרו הדל והמועט. את הפרוטות הכניס לשקית במקום מסתור וכתב על השקית "אתרוג". וכך בעצם החל לחסוך ולהחביא את הכסף במקום מסתור. במהלך השנה, ידע רבי דוד זמנים קשים, אך גם בזמנים הקשים חסך לאתרוג, מפעם לפעם שאיש לא היה בבית, נהג רבי דוד להוציא את הכסף ולספור אותו. באותם רגעים קשים, היה מדמיין את עצמו נכנס לבית הכנסת עם האתרוג הנכסף והמהודר. ימים אחדים לפני חג הסוכות, נפתח שוק האתרוגים הגדול. רבי דוד החל להסתכל באתרוגים המהודרים ביותר, איפה שהעשירים היו נמצאים. כאשר כולם ראו אותו עומד ליד העשירים, ריחמו עליו, הרי הכירו אותו וידעו שהוא עני מרוד, אך רבי דוד לא התייחס למבטי הרחמים של כולם, הוא התעלם מהם, הוא ידע שבצרו כספו אין עדיין מספיק כסף בשביל האתרוג הכי יקר והכי משובח שיש, ולכן העדיף לשוב לביתו ולחכות מעט. הגיע ערב החג, רבי דוד הגיע לשוק, ועיניו ראו אתרוג שגרם לו לעצור את נשמתו, אתרוג יפה מהודר ומבריק, כששאל את המוכר למחיר האתרוג, המוכר שהכיר את רבי דוד כאיש עני ענה "זה לא בשבילך" תכף אמכור את האתרוג הזה לאחד מעשירי העיר. רבי דוד חייך, הוציא את צרו הכסף, ושאל שנית "כמה עולה האתרוג?" המוכר היה בהלם, הוא וכל העשירים שהיו שם לא הבינו מהיכן הכסף שרבי דוד הוציא מכיסו. כמובן שרבי דוד קנה את האתרוג המשובח ביותר והלך לדרכו שמח ומקפץ מאושר. כשנכנס לבית, אשתו בדיוק הכינה את מטעמי החג, לפתע היא שמעה את בעלה שמח ושר שירים מתוך אושר, לרגע היא חשבה שמרוב צער על מצבם הכלכלי, השתבשה דעתו של בעלה. רבי דוד חייך לאשתו ואמר לה: "ראי נא

יקרתי את התכשיט המהודר שקניתי לחג.. " היא שמחה כל כך, היא חשבה שסוף סוף אחרי שנה קשה ביותר, הוא קנה לה תכשיט לחג, ולהפתעתה הרבה, הוא הוציא את האתרוג. "זה האתרוג הכי יקר שהיה בעיר.. והשנה הוא שלי.. " דקה לקח לה לעכל את המתרחש, בעלה קנה אתרוג מהודר מן המהודרים, במקום כל השנה להאכיל את ילדיו העדיף להוריד טיפה מכספם ולחסוך כל פעם לאתרוג הכי יקר בעיר? מתוך כעסה איבדה את עשתנותיה ונגסה באתרוג בפיטמו. והאתרוג שבאותה שנה היה מן המהודרים, עכשיו הוא כחפץ דומם חסר ערך ופסול. רבי דוד נדהם, הוא לא האמין למראה עיניו. הוא בלע את רוקו, אך חיש מהרה התעשת, וכבש את יצרו. "כנראה את צודקת" אמר לאשתו, עצוב ושבור לב. אפילו כסף להשתתף במצווה של אתרוגי הקהילה לא היה לו, לכן מישכן את אחד מכלי הבית שלא היו צריכים כדי להשתתף במצווה של האתרוגים. קשה לתאר את הצער העמוק שהיה לאותו רבי דוד כשנאלץ בבוקר החג להתייצב בתור הארוך שהיה בבית הכנסת לברך על אתרוג הקהילה. אך למרות הצער, לא הזכיר לאשתו כלום על מה שקרה ועל מה שעשתה, לא בחג עצמו ולא בימים שאחרי החג. להפך ניסה לשמח אותה ככל שיכול כאילו לא קרה כלום.. וזה הסיפור שלי על רבי דוד.. סיים הבעל שם טוב את הסיפור... ואז נפתחה הדלת וחזר רבי דוד מהשליחות ששלח אותו הבעל שם טוב... "מאז עקידת יצחק לא היה ניסיון כזה קשה שיהודי עמד בו בצורה מופלאה שכזאת.. " סיים הבעל שם טוב את הסיפור מבלי שרבי דוד ידע שהוא מדבר עליו...

בעל התניא - האדמו"ר רבי שניאור זלמן מלאדי

העיר ליוזנה, בה התגורר האדמו"ר הזקן, היתה בלחץ. בני העיר שמעו בתדהמה את הבשורה המפתיעה, לפיה עומד הרב הקדוש והנערץ להיעצר בידי הרשות ולהילקח לפטרבורג לחקירה. הזעזוע עוד גדל, כאשר החיילים הקיפו את ביתו של הרב והוא נלקח בעגלה שחורה, בה מוסעים אויבי הצאר, הבוגדים המסוכנים ביותר. תחת משמר עשתה העגלה השחורה את דרכה לפטרבורג. היה זה יום שישי והם נוסעים ונוסעים והשמש כבר עומדת לשקוע ועדיין הם נוסעים. כאשר הרבי ראה כי עוד מעט נכנסת השבת, ביקש מהמפקד שיעצור את העגלה ויחפשו פונדק, בו יוכלו לבלות

את השבת. הוא הסביר לגוי בטוב טעם ונועם כי הינה שבת קודש מתקרבת, והוא רוצה להכין את עצמו לקראתה. אולם מפקד המשמר רק צחק מדברי הרבי ואמר לו, כי בהיותו אסיר אין הוא יכול לתת הוראות וכי עליהם להמשיך בדרכם, כדי להגיע לפטרבורג בהתאם להוראות. הרבי חזר וביקש ממנו לא להכריחו לחלל את השבת אך הקצין אטם אזניו מלשמעו. הרבי שוב ביקש והקצין חזר על דבריו וטען כי עליו להביא את האסיר לפטרבורג מהר ככל האפשר, ולכן הם ימשיכו לנסוע ולא יעצרו. הרבי לא דיבר יותר, לא עברו רגעים ספורים ולפתע נשבר אחד הצירים של העגלה והם נעצרו כדי לתקנו. כאשר החיילים תיקנו את הציר, הם המשיכו במסע, אך לא לזמן רב.. הם נסעו מספר רגעים, ושוב נשבר ציר אחר והעגלה קרסה תחתיה. שוב תיקנו את השבר ושוב המשיכו לנסוע, והפעם קרה אסון אחר. אחד הסוסים מעד נפל והתפגר. מפקד המשמר נבהל למראה עיניו. הוא ראה כי הרבי קדוש עליון, וכי כנראה בגלל שפגע ברב וסירב לבקשתו כל הצרות הללו התרחשו. המפקד פחד על חייו ולכן החליט לעצור מיד, ולכבד את רצון הרבי לא לחלל את השבת, והורה לעגלון לרדת מהכביש ולחפש פונדק בקרבת מקום, בו יוכלו לנוח בשבת. במוצאי שבת המשיכו לנסוע והגיעו לפטרבורג, שם נכלא הרבי בכלא החשאי, בו עצורים הפושעים המסוכנים ביותר. כאשר נשאר לבדו, החל הרבי להתפלל וללמוד, כמנהגו תמיד. עוד הוא מתפלל והדלת נפתחה והחוקר הראשי נכנס לתא. כאשר הוא ראה את הרבי שקוע בתפילה, הוא הרגיש פתאום כי רוח של קדושה אופפת את המקום. נרגש כולו עמד החוקר הראשי ללא תזוזה, והביט שעה ארוכה על האיש העומד בתפילה. לבסוף הוא פנה אל הרבי בכבוד גדול ונכנס עמו בשיחה, מתוך דרך ארץ והערכה למעמדו ואישיותו של הרב הדגול. מיד במבט ראשון הוא ראה, כי אין לו עסק עם פושע מסוכן ומורד במלכות הזומם להדיח את הצאר מכסאו, אלא לפניו מלומד גדול, פילוסוף ואיש רוח במובן הנעלה ביותר. לפני שיצא מהתא, שאל החוקר הראשי את הרבי הזקן: "אני קורא וחוזר וקורא בתנ"ך ויש דברים שאינני מבין. הינה, כאשר

האדם הראשון חטא והתחבא מפני ה', כתוב כי ה' קרא לו ושאלו: "איכה?" והוא השיב: הנני. וכי לא ידע ה' היכן האדם נמצא? מדוע היה צריך לשאול אותו: "איכה?" הרבי השיב בשאלה: "האם מאמין אתה כי התורה היא נצחית והיא למעלה מהמקום והזמן?" הנשאל השיב כן. אז השיב לו האדמור הזקן על שאלתו באומרו כי "איכה" אינה מופנית רק אל האדם הראשון, אלא היא קריאה אל כל אדם בכל מקום ובכל זמן. כל אדם חייב לשאול את עצמו: היכן אני? איפה אני נמצא? לאן אני הולך? והוא חייב לתת לעצמו דין וחשבון על מעשיו ומחדליו. אם אדם ישמע תמיד את הקריאה האלוקית של "איכה", הוא לא יסטה מן הדרך הישר. החוקר הבכיר התרשם מאוד מהתשובה שקיבל, כאשר הוא נקרא אל הצאר, כדי לדווח על מהלך החקירה, מסר החוקר הראשי דו"ח חיובי מאוד על העציר המוזר. הצאר גילה עניין והתפעלות ממה ששמע והחליט לערוך ביקור אצל העציר כדי לתהות על קנקנו. אולם הוא לא רצה שדבר הביקור יתפרסם, ועל כן החליט לעשות זאת "בסתר". הוא פשט את בגדי המלכות אשר עליו ולבש מדים פשוטים ביותר, כדי שאף אחד לא יזהה אותו, כולל בעל התניא הקדוש. וכך נכנס לתאו של האדמור הזקן. כאשר הרבי ראה את הנכנס, הוא קם ממקומו ובירך את הצאר בברכה המסורתית, בה מברכים כאשר רואים מלכים. הצאר היה בהלם מוחלט "מדוע אתה מברך אותי ומכבד אותי כך?" האדמור הזקן השיב לו כי הוא חולק לו כבוד מלכות מפני שהוא הצאר, ולצאר לא נותר ספק, כי העציר הינו איש קדוש ביותר, כי זיהה אותו ברוח קודשו על אף שהתחפש ושינה את בגדיו. "מאין ידעת שאני הוא הצאר? שאל הצאר את הרבי. "מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיע" השיב הרבי. "כאשר הוד רוממותך נכנס, היתה לי הרגשה כי אני נמצא בקרבת מלך, הרגשה שלא היתה לי קודם בחברת אף אחד מאנשי הכלא והחוקרים..." מהר מאוד נוכח הצאר לדעת, כי ההאשמות נגד איש קדוש זה היו שקריות וחסרות בסיס, והוא הורה לשחרר את הרבי הזקן מיידי. הוא גם נתן לו רשות להמשיך ולהורות את דרך החסידות כמקודם. היה זה ביום ג', י"ט בכסלו, כאשר הרבי הזקן נתבשר על שחרורו, בעת שקרא בתהילים את הפסוק "פדה בשלום נפשי מקרב לי, כי ברבים היו עמדי". (תהילים של יום שלישי).

מעשי אבות סימן לבנים – הדוגמה האישית שהאבא נותן לבנו, כאשר יתנהג האב, כך ילמדו ממנו ילדיו. מספרים על אבא אחד שהיה חוזר מהעבודה, אוכל ארוחה קטנה, מתקלח ורץ לשיעור תורה. אך דבר אחד מוזר היה, אותו אדם, היה מגיע לשיעור תורה, ונרדם למשך כל השיעור כולו. ככה באופן קבוע. עד שיום אחד, קם אחד האנשים והעיר לו "אולי תלך לישון בבית, שם יהיה לך יותר נוח לישון, מאשר ככה על כיסא..". התשובה שאותו אבא ענה להם, הותירה אותם בהלם.. האבא הסביר, שבניו רואים אותו חוזר מהעבודה, עייף לאחר שעבד מהבוקר ועד הערב, ובמקום ללכת לישון ולנוח, הוא לא מוותר על שיעור תורה, הוא לא מוותר על התורה הקדושה, וזה המוסר שהם לומדים ממנו, הם אומנם לא יודעים באמת אם הוא לומד בשיעור, אבל עצם העובדה, שהם רואים אותו יוצא מהבית, למרות כל העייפות, ורץ לשיעור תורה, רואים אותו מכבד את התורה, הם גדלים על החינוך הזה, שהתורה חשובה, שלא משנה כמה אתה עייף, לא משנה מה קורה, על התורה לא מוותרים אף פעם.. וזה הדוגמה האישית שרצה האבא להראות לילדיו.

"ה' מסיני בא" - אין הקדוש ברוך הוא משרה שכינתו אלא במקום שפלות וענווה. כעניין שנאמר "את דכא ושפל רוח אשכון". ולהפך, מסתלק ה' ממקום הגאווה שנאמר "גבה עיניים ורחב לבב אותו לא אוכל" ודרכו חז"ל על הפסוק שה' אומר על אדם גאוותן "אין אני והוא יכולין לדור בכפיפה אחת". וזאת אולי הסיבה שתורתנו הקדושה נמשלה למים, מים זורמים ממקום גבוה למקום נמוך. להגיד לך שה' אוהב את האנשים בעלי הענווה המנמיכים עצמם ולא מתגאים. ועל זה אפשר גם להגיד שהתורה "לא בשמיים היא" – התורה לא נמצאת במי ששם עצמו גבוה בגאווה – כשמיים. אלא אדם שמתנהג בענווה ובצניעות, בו התורה תתקיים. וזאת הסיבה שה' נתן את התורה לעם ישראל דווקא על הר סיני, שהרי סיני היה ההר הנמוך וה' בחר בו להראות שהוא אוהב את בעלי הענווה ולא את הגאוותנים.

סיפר רבי נחמן מברסלב, כי בזמן הבעל שם טוב הקדוש, היה נגן אחד עיוור שהיה מתופף בחתונות ומזה היה מתפרנס. לאחר פטירתו נודע לכולם כי לא היה עיוור כלל, וראיתו היה טובה מאוד, ורק כדי שלא יסתכל בנשים עשה עצמו כעיוור כל ימי חייו. עד שכולם חשבו אותו לעיוור (ורק בני בתו ידעו את האמת שהוא רואה, וסיפרו זאת לאחר מותו). כמו כן, היה גביר אחד, עשיר גדול, אך גם קמצן גדול שאפילו פרוסת לחם לא נתן לעניים והיה נבזה בעיני כולם על כך. ובאותה עיר היה איש אחר בעל צדקה גדול, ותמך בכל עניי העיר, למלא מחסורם באכילה ושתייה, ומלבושים. ממש להפך מהעשיר הנ"ל. והינה לאחר שנפטר העשיר הקמצן, באו העניים אל האיש הנדיב, אמר להם כי לא יוכל לעזור להם כלל מעכשיו. מחמת שכל מה שהיה נותן להם כל השנים, היה משל הגביר שמת וכולם חשבוהו לקמצן, אך מסתבר שהיה נותן את הכסף והצדקה בסתר. העשיר לא רצה להנות מהכבוד ולכן היה שומע מי צריך צדקה, היה קורא לאותו נדיב ומביא לו כסף לחלק לעניים. העדיף להתבזות העשיר העיקר שלא יהנה מהכבוד ושלא תעלה הגאווה לליבו. ועל שני הצדיקים הללו, העיוור למראית עין, והקמצן למראית עין, שאל הבעל שם טוב הקדוש את תלמידיו הצדיקים, מי לדעתכם גדול יותר? ולא ידעו לענות לו תלמידיו. ענה הבעל שם טוב הקדוש, "דעו לכם כי גם בשמיים אין יודעים להכריע מי מהם חשוב יותר..." (שיח שרפי קודש).

כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו!

ברוך ה' ותודה לאל עליון, זה כבר שנה חמישית שהעלון מופץ במאות עותקים ואנו שואפים להגיע לאלפי עותקים. השנה החלטנו לעצב את העלון מחדש, ולכן בקרוב העלון יופץ בפורמט חדש.

אנו מעוניינים להפיץ את העלון לעוד מקומות בארץ, ולהגדיל את כמות הקוראים, ועל כן,

כל מי שקורא את העלון ונהנה מהסיפורים, ורוצה לחזק את ההפצה וזיכוי הרבים באיזור מגוריו או בכל איזור אחר בארץ, צרו קשר עם המספר למטה, וזכות הצדיקים והתורה הקדושה תגן בעדיכם.

בנוסף, אנו מעוניינים להודות ולברך באופן אישי, את כל המסייעים בהפצת העלון זכות התורה וזיכוי הרבים, תגן בעדכם ובעד אנשי ביתכם..

דבר אחרון, במשך כל חמש השנים האחרונות, העלון היה מוקדש לכל הנפטרים ולכל החולים לשם שמיים בלבד, אם מישהו נפגע ששם הקרוב אליו (לרפואה, לעילוי נשמת) נמחק, אנו מבקשים מחילה מכל הלב, הדבר נעשה לטובת נפטרים או חולים אחרים שגם רצינו לזכות אותם ולא היה מקום עבורם בעלון.

(בהמשך בפורמט החדש של העלון כאשר תאריך הפטירה של יקירכם יתקרב יהיה ניתן לפנות לאחראי להכנסת שם הנפטר באותה שבת של האזכרה).
וכמו כן, יהיה ניתן להקדיש את העלון לרפואה או לברכה ולהצלחה.

יהי רצון, שיבנה בית מקדשנו במהרה בימינו ונזכה לגאולה השלמה אמן ואמן..

להפצת העלון, להקדשות ולזיכוי הרבים פנו ל:

0523458725 או למספר: mahamardaniel@walla.co.il

"כשם שאתה מאמין שיכולים לקלקל תאמין שיכולים לתקן". (רבי נחמן מברסלב)

שבת שלום וחג סוכות שמח